

WIM (59) WERKTE 40 JAAR BIJ V&D

'MIJN COLLEGA'S TROKKEN MIJ DOOR DE ELLENDE HEEN'

De Canadese warenhuisketen Hudson's Bay gaat twintig filialen in Nederland openen, voornamelijk in oude V&D-panden. Er worden 2.500 medewerkers aangenomen voor de nieuwe winkels. In hoeverre dat ontslagen medewerkers van V&D zijn is nog de vraag.

Zo'n 7.000 van de 10.000 V&D-medewerkers die begin 2016 ontslagen werden hebben inmiddels weer een baan. Het merendeel daarvan is jonger dan 25 jaar. Van de ruim 1.400 vijftigplussers die bij V&D werkten, zijn 308 mensen inmiddels weer aan de slag. Dat geldt niet voor Wim van de Water (59). "Ik heb veel gesolliciteerd en overal lijntjes uitstaan, maar er is tot nu toe nog niks concreets uitgekomen. Op mijn leeftijd is het niet makkelijk. Toch houd ik de moed erin."

EEN GROTE FAMILIE

Wim van de Water had het in zich. De oprechte pret in zijn ogen, zijn

"Ik heb nog steeds contact met mijn team en dat is heel waardevol voor mij."

lach, het praatje waaraan mensen bleven haken. Mensen kochten gemakkelijk iets bij hem. Zoals die portable speaker die in de rest van het land helemaal geen succes was. Tijdens het V&D Prijzencircus verkocht hij er meteen vijftien. Dan zette hij de speaker op een houten treetje en speelde er een door hem zelf samengestelde muzieklust op af. "Het zou valse bescheidenheid zijn om te ontkennen dat ik een redelijk goede verkoper was. Ik vond het leuk om te doen, al ontleende ik minstens zo veel plezier aan de dagelijkse omgang met mijn collega's. We vormden één grote familie en waren er altijd voor elkaar, óók als het even tegenzat, zo zou later blijken."

TOEN KWAM DAT TELEFOONTJE...

Wim werkte veertig jaar bij Vroom & Dreesmann in Hoorn. Eerst als verkoper en al snel als afdelingsmanager. Hij maakte de glorieuze tijd nog mee, waarin alles lukte, álles verkocht. "Dat was eind jaren zeventig en begin jaren tachtig. Het kon niet op. We hadden de Schoolcampus waarmee we marktleider waren, een van de grootste platenafdelingen van Nederland." Totdat het langzamerhand bergafwaarts ging met V&D. "2015 was een moeilijk

Vroom & Dreesmann was jarenlang hét warenhuis voor het hele gezin

zou worden, maar wilde er tot het einde toe bij betrokken blijven." V&D Hoorn ging een paar weken open voor de finale uitverkoop. "Zo druk had ik het nog nooit gezien. Er waren mensen die normaal nooit bij V&D kwamen, maar ook vaste klanten die ons veel sterkte wensden. Het was een rare tijd. Op zaterdag 16 april kwamen de twintig meiden uit mijn voormalige weekendhulpteam op eigen initiatief werken. Zonder betaling. Voorheen sprak ik aan het einde van de dag een standaard omroepbericht in met de mededeling dat we gingen sluiten. Die keer nam ik afscheid en noemde ik de namen van mijn collega's. Bij drie van de twintig ging het zonder snik, maar daarna werd het toch emotioneel."

jaar. Het ging zó slecht, dat ik noodgedwongen mijn collega's moest ontslaan." Nooit vergeet Wim de ontreding in hun ogen op het moment dat hij ze het slechte nieuws moest vertellen. "Vreselijk was dat." Toch hield hij lange tijd hoop dat het nog goed zou komen. "Maar toen kwam toch het telefoontje dat we failliet waren. Einde verhaal. Sprakeloos was ik. Mijn emoties kon ik toen nog beheersen; ik moest sterk blijven en mijn collega's inlichten." Maar toen het 'NOS Journaal' hem later om een reactie vroeg, was Wim de snik in zijn stem niet meer de baas. "Ik was opeens de Nationale Huilebalk van V&D", lacht Wim. "Mijn collega's hebben mij door de ellende heen getrokken."

'IK WAS OPEENS DE NATIONALE HUILEBALK VAN V&D'

ALLEN DE VERWARMING MAAKTE GELUID

Na de finale uitverkoop kwam het moeilijkste. Wim moest het pand helemaal leeghalen en de vloeren veegschoon opleveren. Een wrange herinnering is het, de verdrietige weemoed bij het zien van personeelsroosters en mededelingenbriefjes die er allang niet meer toe deden. Hoe hij met slechts één collega, de bedrijfsleidster, door het verlaten pand liep. Geen klanten, geen bedrijvigheid, geen ratelende kassa's meer. "Onze stemmen klonken hol in die leegte."

'IK DURF ER WEER LANGS TE LOPEN'

Om alles een plek te kunnen geven, maakte Wim samen met een vriend een film van de gebeurtenissen rondom het faillissement en het afscheid: "Een mix van leuke en verdrietige momenten. Onlangs is de film vertoond in Cinema Oostereiland in Hoorn. De twintig weekendhulpen kwamen kijken en na afloop hebben we gezellig met de groep gegeten. Ik heb nog steeds contact met mijn team en dat is heel waardevol voor mij." ■

'KLANTEN WENSTEN ONS STERKTE'

Toch besloot Wim een paar dagen later wél de afwikkeling van het faillissement te doen, hoe moeilijk dat ook was. "Ik wist dat het zwaar